

AYA MAKRAM ZIAD 3ESOC
POEMA

Nun mundo de bágoas e dor profunda,
Alí vivía un neno chamado Adán, que perdeu o seu gran amor.
Unha tristeza infinita cubriuno de loito,
Cando a súa nai marchou, deixando un baleiro absoluto.

O ceo choraba bágoas de cristal,
Mentres Adán no seu corazón sentía un vendaval.
Os seus ollos, antes cheos de luz e alegría,
Estaban inundados de melancolía.

O eco da súa risa resoou polo aire,
Lembrando os momentos de felicidade incomparable.
En cada recuncho da súa casa, notouse a súa ausencia,
E no silencio da noite, murmurou o seu nome Adam.

Pero no corazón de Adán, a súa nai permanece,
Unha estrela brillante que nunca desaparece.
As túas palabras de amor e ánimo, sempre vivas,
Guiándoo no seu camiño, dándolle forza cativa.

O neno atopa consolo nos abrazos do vento,
En cada solpor, en cada novo intento.
Aprendendo a soportar a dor con coraxe,
Nas súas bágoas atopa unha doce melodía.

O recordo da súa nai, un faro na escuridade,
Ilumina o teu camiño con amor e sinceridade.
Adán crecerá forte e sabio,
Honrando a súa memoria con cada novo día.

Na súa alma, manterá o seu amor como un tesouro,
E nos seus sonhos, a súa nai sempre estará presente e de ouro.
Aínda que a dor nunca desaparecerá,
Adán atopará consolo en cada piscina da súa alma rota.

Este poema é unha homenaxe a Adán e á súa amada nai,
Un recordatorio de que o amor nunca desaparece, nin se esquece.
Que a súa nai lle sorrí dende algún lugar lonxe,
Acompañándoo no seu camiño, en cada paso humano.